

Carta oberta en castellà a 13TV i a la Conferència Episcopal Espanyola

written by Lluís Busquets | 27 d'abril de 2018

Aquesta és la versió en català de la carta [originalment escrita en castellà](#) per en Lluís Busquets adreçada a la 13TV i a la Conferència Episcopal Espanyola.

Sóc un creient crític. Avui escric excepcionalment en castellà perquè se m'entengui des de Madrid. He escrit alguns llibres sobre Jesús de Natzaret. Com a membre de Cristianisme al segle XXI he parlat de 13 TV amb la seva Emcia Rvdma. Cardenal Omella. No sóc cap fan de l'anomenada "tele dels bisbes". Alguna vegada, abans d'anar a dormir, connecto la tertúlia de "El Cascabel". Per a un català resulta sempre dolorosa. La majoria de tertulians –Carlos Cuesta, Cristina López, José Luis Pérez, Juan Iranzo, Jaime González, Carmelo Encinas, Miguel Ángel Rodríguez, Montse Suárez, Eva Llarandi, Ricardo Martín, Edurne Uriarte ...– aboquen menyspreu i odi cap a Catalunya. I el pitjor d'això: ni tan sols s'adonen que ofenen. No me'n sé avenir. La pluralitat del programa, d'altra banda, deixa molt a desitjar, perquè mai no hi ha cap representant de "l'altra part" del conflicte: mai no és convidat cap creient catalanista, com seria aconsellable. Ser catalanista ni és pecat ni és il·legal. Ni tan sols ser independentista. Vagi això per davant.

El cardenal Omella quan li vaig parlar de 13TV em va respondre que els bisbes no miraven aquell programa perquè s'emetia molt tard. En la seva 111a. Assemblea, la CEE (Conferència Episcopal Espanyola) reunida els 16-20 d'abril, no hi vaig veure al programa ofert a la premsa, cap espai (potser l'econòmic?) que afrontés els continguts d'aquest mitjà públic. Demano a algun membre del Comitè executiu de la CEE

que, sisplau, revisi la tertúlia del passat dia 18 d'abril, quan els presents es van acarnissar contra el senyor Cristóbal Montoro per haver manifestat que ni un euro públic havia anat a parar al procés català. Hi va haver acritud, ressentiment, animadversió, despit, hostilitat, rancor davant el ministre. I tot això traspuava malvolença davant de qualsevol català. La veritat no interessava en absolut. Un manifest mal exemple en una cadena eclesial que hauria de ser exemplar, a més de plural, i anar sempre amb la veritat per davant. El que interessava, però, no era la veritat, sinó que, amb les seves paraules, el ministre posava en dubte una de les acusacions dels jutges contra els presos polítics catalans desfent com un bolado les seves acusacions i les seves inquisitòries. Temien els tertulians que, com ha succeït en alguns tribunals europeus, saltés a la vista que el procés independentista havia estat portat des del pacifisme i la no-violència, com així va ser. Temien que mai veurien arribar a Barajas, emmanillat entre dos policies, al M.H. Sr. Puigdemont, el seu enemic públic número u, abans de ser jutjat. Fins aquell moment, molts catòlics ja trobàvem a faltar que aquesta tertúlia mai s'hagués referit al posicionament prenatalenc del Papa Francesc contra la presó provisional, tenint en compte que alguns líders socials catalans porten ja més de mig any sense judici, apartats dels seus fills petits. Però el del 18 d'abril va ser delirant. Demano humilment als bisbes que ho revisin i es pronunciïn de manera compromesa sobre aquell programa.

Ho demano humilment i per favor als membres del comitè executiu de la CEE: al president, la seva Emcia. Rvdma. Cardenal Ricardo Blázquez Pérez, arquebisbe de Valladolid des del 2014; la seva Emcia. Rvdma. Cardenal Antonio Cañizares, arquebisbe de València des de 2014, al secretari, José M. Gil Tamayo; al membre nat, la seva Emcia. Rvdma. Cardenal Carlos Osoro Sierra, arquebisbe de Madrid des del 2014; als membres electes, la seva Emcia. Rvdma. Cardenal Juan José Omella, arquebisbe de

Barcelona; la seva Excia. Rvdma, Vicente Jiménez Zamora, arquebisbe de Saragossa; la seva Excia. Rvdma. Jesús Sanz Montes, arquebisbe d'Oviedo, un home relativament jove (63 anys).

Els tertulians d'aquella nit en sabien més de comptes que el mateix ministre Montoro, que porta des de setembre amb els comptes de la Generalitat intervinguts, i no els importava posar en dubte el treball de funcionaris i interventors. "Segur que es va gastar diners públics en les urnes, les paperetes i els testimonis internacionals", clamaven sense cap demostració. No només palesaven una malvolença dolosa, sinó una manca d'informació culpable, perquè hi ha llibres en què s'explica i prova qui va subvencionar les urnes fabricades a la Xina i com van arribar a Catalunya. I qui va sufragar les despeses dels observadors internacionals. Sense ni haver-los llegit, fiaven el seu "saber" en informes de tallar i enganxar de la Guàrdia Civil, capaç de portar davant del jutge, com es pot provar, fets esdevinguts al poble de Sant Esteve de les Roures, inexistent a Catalunya. Ells repetien que havien vist Jordi Cuixart i Jordi Sànchez sobre d'un jeep de la Guàrdia Civil estacionat davant de la Conselleria d'Economia el 20-IX-2017, però oblidaven d'afegir-hi tres circumstàncies: una, els primers a pujar-hi van ser els periodistes per captar bones fotos; dues, hi havia armes llargues als jeeps i ningú no les va tocar; tres, hi ha testimonis que han declarat que els Jordis van pujar al jeep a instàncies de la Guàrdia Civil perquè el seu missatge de dissoldre la manifestació difós pel megàfon fos més oïble. No seria el mínim exigir almenys que els tertulians contrastessin les seves informacions? Pel que semblava, ells en sabien més que ningú, inclòs el ministre Montoro. Tan obturades tenen les ments els senyors tertulians que no poden pensar que, de la mateixa manera que algú va sufragar el cost de les urnes, i els impressors de mitja Catalunya no es van cansar d'imprimir paperetes, que unes quantes famílies catalanes podien sufragar les despeses del

referèndum? ¿Els dic una llista de cantants i actors que van sufragar anys ha el PCE? Em poso de la part del diable: No haurien d'investigar, com a mínim, si hi havia interessos empresarials en el procés català (que n'hi havia) i qui va poder sufragar-lo?

Senyors bisbes: sense un català que contrapesi el contingut d'aquestes tertúlies, sempre tindran esbiaixada la visió del que passa a Catalunya. Poden esmenar les coses però vostès no volen. I mirin, sense interessos creats ni partits presos, seria molt fàcil donar un testimoni evangèlic, no ja del que passa a Catalunya –des de l'Església, ¿no s'hauria de parlar de la no-violència i de la desobediència civil que tants ordenaments injustos han canviat en la nostra història començant per Jesús de Natzaret?– sinó del que passa al costat mateix del president Puigdemont. Tothom ha vist un home de cabell blanc, que el va acompanyar a Brussel·les, va sufragar la seva estada, i el segueix acompanyant a Alemanya. Es tracta d'un empresari, Josep M. Matamala, conegut afectuosament per "Jami", que li demostra una amistat a prova de tot, fins i tot d'abandonar la direcció de les seves empreses.

És clar que, per als tertulians d'*El cascabel* valors com els de l'amistat, afecte, benvolença, companyonia, estima, lleialtat, fidelitat, perseverança, devoció... no deuen ser valors evangèlics. Prefereixen sembrar l'odi, l'hostilitat, l'ofensa, la ignomínia i la calúmnia com van fer en aquell programa.

I vostès que els ho permeten! Que Déu els ho tingui en compte!